

Potser era el naixement d'una vocació. Déu sap.

.....

Del 47 al 52, anys de Seminari Menor a La Conreria. Foren felïços. Tots els problemes i sofrences, que hi eren, han quedat a l'oblit. Nomès recordo coses agradables que em fan estimar aquells anys.

.....

Del 52 al 59, anys de Seminari Major. Ja són altre cosa. Aquí hi han records barrejats. Certament els bons records superen. Però no puc oblidar l'actitud crítica que prenia davant de fets i postures que no entenia o no podia acceptar.

Eren sentiments que quedaven dintre meu. Però que em feien mal. No sabia pair-los.

Per altra banda són anys durs, perquè t'has de trobar constantment, a cada pas, amb una pregunta que demana resposta:

-Sacerdot?

-Es Ell qui t'ha cridat?

- Per què?

De vegades, respostes segures.

En altres moments, respostes dubtoses.

Crisis fortes. Sofriment. Il.lusió.

Aiguabarreig constant.

Però... sempre ell prop. Sempre respectuós. Sense forçar mai. Deixant-me sempre, confiadament, davant el Senyor, com Elí a Samuel. "Parleu, Senyor, que el vostre servent escolta".

.....

19.9.59: Tu es sacerdos in aeternum!

Era la resposta.

I aquesta definitiva: el Senyor em volia sacerdot.

.....

També desde el primer moment la dedicació fou clara: els nois. Era una inclinació. Fou un encàrrec del Bisbe.

.....

1978. Estic content d'esser sacerdot.